

Kalle Veirto

Etsivätoimisto
**HENKKA &
KIVIMUTKA**
ja Tamppi & Kekkonen

Kuvittanut Jari Paananen

KARISTO
Hämeenlinna

© Kalle Veirto ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

ISBN 978-951-1-39494-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

1

Henkka tässä, moi! Ootteko koskaan kuulleet Tampista & Kekkosesta? En mäkkään ollut vielä äsken, mutta nyt tiedän että ne on Etelä-Lahden maineikkain etsiväkaksikko. Juu-juu, totta kuin tv-uutiset ja mainokset siihen päälle.

Jälkimmäisten mukaan T&K tuntevat ”kotikulmansa” siinä kuin omat kännykkänsä, eivätkä moninaisten vorojen ovelimmatkaan juonet jää heiltä huomaamatta.

Ja nyt parivaljakko on tosissaan ja liiketkannalla. Varokaa vaan Lahen roistot!

Pöh.

Ensinnäkään elokuvissa esiintyvistä parivaljakosta sen enempää Tamppi kuin Kekkonenkaan ei ole lahtelainen. Toinen on syvältä Sysmästä ja toinen Stadin pimeältä puolelta Espoosta, ja molemmat ovat itse asiassa näyttelijöitä.

Tamppi on Jan-Erik Sillfors Matinkylästä ja Kekkonen Johnny Karjalainen Vintturista.

Mutta sehän ei estä porukoita järjestämästä "poskettoman upeaa" (eli väärennettyä) kirjakierrosta Lahden Launeella, meidän omalla Pumpputiellä, kirjastolla, Kulkutautisairaalanmäellä ja kaikkialla täällä, missä mä ja Jiikoo Kivimutka on pyörityt aikojen alusta oman etsivätoimistomme Eppiiain asioilla.

Mistä oikein on kyse?

Tästä.

Tämä ilmoitus oli sekä kirjastolla että nettissä että puhelintolpilla ja vielä kaikissa lehdissäkin:

*Tamppi & Kekkonen, uskalias adventuuri
Launeella!*

Tule mukaan ja kiirehdi osallistumaan elokuvista ja televisiosta tutun etsiväkaksikon kiperiin käänteisiin lahtelaisen lähiön pimeimmissä pusikoissa ja katujen kirkkaissa valoissa, Launeen kuuluisaa Häkkiä unohtamatta.

Kierroksen vetää itse Luoja, kirjailija Samuel K. Toveri, tukenaan tohtori Tammeli Ainvihanta Gatugarbonaarit Oy:stä.

Näette ja koette kirjoista tutut tappelu- ja taistelupaikat, tunnette nahoissanne pyörävarkaiden iskut ja pääsette mukaan takaa-

HENKKA & KIVIMUTKA

ajon kiperiin käännteisiin. Ja jos on joltain kadonnut koira tai sukkahousut, nekin ovat Tamppi et Kekkonen heiniä. Ja miten se nyt menikään, oliko se Tamppi vai oliko se Kekkonen, kuka talviturkkinsa heitti kakkikanavaksi kutsutussa Paskurissa ja millainen lötkö löytyy tällä kertaa tossun alta Miinametstä?

Kaikki tämä ja paljon muuta selviää tunnin kierroksella Tamppi & Kekkonen -kirjojen aidoilla tapahtumapaikoilla Etelä-Lahdessa.

Avauskierrokselle otetaan 15 ensimmäistä ilmoittautunutta.

Pidä kiirettä ja hyppää mukaan kaikkien aikojen seikkailuun! Hintaa: Aikuiset 20 euroa, lapset kymppi. Vauvat vanhempiensa mukana maksutta. Hipi-hopi!

Siis pöh ja pöh.

Kaveri naapurista oli tasan samaa mieltä, luonnollisesti toisin sanoin:

”Karseaa töhryvaippaa ja täyttä Sysmää! Kuka tonttu lööperitykki tollasta roskaa suoltaa! Kun tavataan, haastetaan se katusählymatsiin ja kynitään fyrkat veks!”

2

Niiden korvissa, jotka Kivimutkan perisyynnit ja särmät jotenkin tuntevat, edellinen ehkä kuulostaa lenseältä. Joo, se ei tosiaankaan ollut Jiikoon normitykitystä, ei sinne päin-kään. Tilanne oli vaan semmoinen, ettei se voinut puhua suutaan puhtaaksi.

Meillä oli nimittäin seura.

Tai Kivimutkalla oli.

Se istui keskustelun aikana auton takapenkillä kotiporttinsa edessä Pumpputiellä. Auto kuului Karri Hampmanille, lahtelaiselle jalkapallovalmentajalle, joka toimi Palloliiton kykyohjelman arvojohtajana ja alue-

valmennuksen koordinaattorina. Tuo löytyi netistä, Jiikoo voi halutessaan suomentaa.

Karri haki kesken koulupäivän Kivimutkan mukaansa Pajulahteen pelaamaan ja vaihtoi etuikkunasta pari sanaa Jiikoon isäukon kanssa. Hampmanin korvaa Jiikoo tuskin varoi, mutta kyydissä oli myös kolme Kuusysin kaveria Lahesta. Jiikoo oli Viirupaita, siinä seurueessa altavastaja.

Mä ymmärsin kamuni tilanteen, totta kai.

”Okei, fyrkat veks dorkilta. Ja teille lykkyä pyttyyn, verkot tötterölle! Palataan.”

”Jes.”

Jiikoo laski ikkunan ja mä jatkoin matkaa yhden portinvälin ja käänsin etupyörän seuraavan talon pihaan, meille, Virtasten residensiin. Äiti oli valloittanut terassin Jussikalusteet räteillä ja lumpuilla. Niistä oli

suurin osa kamaa, josta Maisa-Maria, mun kirjoista tunnettu pikkusiskoni, oli kasvanut ulos: potkuhousua, yönuttua, toppa-asua ja sen sellaista.

Maisa-Maria itse istui häkkiin suljettuna terrassin aurinkoisella kulmalla:

”Tenkka! Tenkka!” se huusi.

”Hyvä kun tulit, pääset hommiin”, äiti sanoi.

Mä olin kyllä ajatellut istahtaa koneen ääreen ja vetäistä vanhassa kunnan School of Hellissä pataan muutamaa Kärpäsén koulun talitinttiä ja Myllypohjan aarnipotkaa, Länttärin kelmeistä puhumattakaan.

Aikomus näkyi ilmeestä.

”Onko kiire johonkin?” äiti kysyi.

”Pythonille ja tortuille.”

”Luonnollista, juu, ole hyvä ja käy”, äiti

sanoi ja jatkoi: "Ja sitten tulet lajittelemaan nuo kaksi pahvilaatikkoa. Niissä on kesävaateita, joista kasvoit viime syksynä ulos. Mutta katso ne nyt vielä läpi."

Paljonko saan?

Niin ajattelin kysyä.

Jätin kysymättä, koska tiesin että se oli väärä kysymys. Sille tulisi ehkä parempi hetki. Joo, mä olin ovela kuin Sherlock Holmes. Vai oliko Holmes ovela? Uusissa elokuvissa se oli lihaksikas supersankari, heitteli voltteja ja antoi turpaan sen lisäksi, että osasi kaiken kemiasta, maantieteestä ja matemaatiikasta. Ja kielet päälle.

Ehkä mä en kuitenkaan ollut ihan sellainen perimmiltäni. Mä en ollut antanut koskaan kellekään turpaan. Jos sillä tarkoitettiin, että olisin päättänyt tehdä niin ennen kuin se ta-

pahtui. Mä olin kyllä joutunut puolustamaan itseäni nyrkit pystyssä. Mutta se oli eri juttu.

Ovela mä olin.

”Käväisen sisällä, rakas äitini, ja hoidan hommat siellä ja sen jälkeen täällä. Sopiiko se sinulle?”

Totta kai se sopi, kun asia oli niin kauniisti sanoitettukin.

”Tenkka, Tenkka, Tenkka!” Maisa-Maria huusi mun perääni.

3

Mä hoidin taakakseni asetetun tehtävän. Poimin pusseista pois kaksi vaatepartta, muut lähtivät kirpparille muiden ja äidin iloksi. Ne kaksi olivat mainitun Kuusysin verkkotakki ja Manchester Unitedin tunnuksella varustettu kesähattu.

Juu, jalkapallo oli vaikuttanut mun elämäni yhtä lailla kuin Sherlock Holmes. Ja kaikista niistä vaikutteista sai syyttää omia vanhempia.

Äiti vei mut aikoinaan Kuusysin jalkapallokouluun Launeen Häkkiin eli aidatulle lähikentälle, siihen mikä on kirjaston takana.

Miksei Reippaan, jossa naapurin Jiikoo pelasi? No, kun Reippaan koulu alkoi klo 13 ja Kyykän kello 10, ja kun äiti kävi silloin töissä, aikaisempi ajankohta sopi paremmin. Manchester United oli puolestaan isän suosikkiseura Englannin Valioliigassa. Niinpä mua oli pommitettu pikku-ukosta lähtien Red Devils -kamalla.

Vielä oli toteuttamatta perheen miesten yhteinen matka Old Traffordille, ManU:n kotistadionille. Kerran se oli jo varattu mutta peruuntui, kun isän loman ajankohta muuttui. Silloin isä ei ollut opettaja vaan konsultti, ja siitä mä en osaa kertoa enempää.

Mitä tuli mainittuun Sherlock Holmesiin, sekin oli vanhempien vika. Nehän ne rupe-sivat niitä kirjoja ja elokuvia mulle tuputtamaan. Mä olin vaan tyhmä nuori lahna, joka

ajoi verkkoon ja jäi siihen kiinni päästään.

Mä olin vanhempieni luomus, en ollut keksinyt elämässäni vielä mitään omaa. Tai no, ehkä mä olin keksinyt etsivätoimiston ja oman FBI:n. Jolle Kivimutka antoi nimeksi Eppiiai.

Niin kuulemma FBI lausuttiin rapakon takana.

"Kultaisia muistoja lapsuuden varhaisilta vuosilta..." äiti sanoi ja osoitti kasseista pöydälle nostettuja nuttuja.

"No, emmä niillä mitään varmaan tee."

"Muistoesineet auttavat muistamaan. Kyllä nuo voi pitää."

Ilmeestä päätellen äiti valmistautui sanomaan jotain syvällistä ja opettavaista, kuten tapana oli. Suusta tulikin aivan muuta:

"Hui! Mikä helvetti tuo on!"